

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΜΟΥΣΣΟΝ

ΟΙ ΤΑΤΑΡΟΙ!... ΟΙ ΤΑΤΑΡΟΙ!...

ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο σωτήριο ετος 1241.

Β Μεσάνυχτα!... Τό μεγάλο ρολόι τής μητροπόλεως χτύπησε βαρειά δώδεκα ψφρες επάνω από την κοιμισμένη πόλι.

Ο Μπολέσλας, ο νυχτοφύλαξ του πύργου του Αγίου Ανδρέα, σηκώθηκε όρθος επάνω στον πάγκο, στον όποιο είχε γείρει για να ξεκουραστή και φέρνοντας στο στόμα του την τορμπέττα του, σκόρπισε στα τέσσερα σημεία του όριζοντος την πένθιμη πρόσκλησί του με τις πνιγμένες και ανατριχιαστικές άπηχήσεις της για να καθουσιάσει τους κατοίκους τής καλής πόλεως Κρακοβίας.

Έρριξε κατόπιν μιá γρήγορη και πρόχειρη ματιά επάνω στο δάσος των στεγών, που μέσα στα σκοτάδια φαινότουσαν σαν πρόβατα, καθώς ήταν κολλητές ή μιá στην άλλη. Καί ή ματιά του σταμάτησε εκεί κάτω, που μάντευε μάλλον, χωρίς να τον βλέπη, τον υπερήφανο Βαβέλ, τό όχυρό φρούριο με τις ξύλινες επάλξεις του, μέσα στο όποιο λαγοκοιμόταν ή φρουρά.

Τό φεγγάρι άσήμωνε τον Βιστούλα που άργοκυλούσε.

Παντού άπλωνόταν ήρεμία.

Ο Μπολέσλας άφησε την τρομπέττα του λαχανιασμένος και σκούπισε τό ιδρωμένο μέτωπό του. Ένα είρωνικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του. Σκέφθηκε τους τρελλούς από τρόμο χωριάτες, που είχαν τρέξει άρον-άρον μέσ στην πόλι, ζητώντας καταφύγιο πίσω από τά χαρακώματά της απ' τις όρδες των Τατάρων, που είχαν κατακλύσει τη χώρα και κατέστρεφαν τά πάντα στο πέρασμά τους.

«Όχι δά! Οί βάρβαροι αυτοί ποτέ δέν θά τολιμήσουν να έπιτεθούν κατά τής πόλεως», σκέφθηκε ό Μπολέσλας και άνασήκωσε άδιάφορα κι' άμέριμνα τους ώμους του.

Έπειτα ή σκέψις του έφυγε από τους Τατάρους και πέταξε στην Μαρούλα, στην γλυκειά άρραβωνιαστικιά του, με τις μακρές της μπούκλες, που ήσαν ξανθές σαν ώριμα στάχυα, στην Μαρούλα, που θά την ξανάβλεπε αύριο μόλις θά τελείωνε ή ύπηρεσία του. Καί θά πήγαινε μαζί της περίπατο ως τό πρεσβυτέριο του Αγίου Νορμπέρ, στις όχθες του Βιστούλα, να ζητήση λίγη δροσιά εκεί μέσα στην έξοχή.

Η Μαρούλα! Δίχως άλλο την ώρα αυτή θά κοιμόταν στο μικρό σπιτάκι του πατέρα της, του κηροπώλη, που ήταν σκυρφαλωμένο στα πλάγια του τρομερού Βαβέλ.

Ξαφνικά ό Μπολέσλας ξεπετάχθηκε όρθος.

Μιá άόριστη και ύπόκωφη βουή έφτασε ως τ' αυτιά του, μιá βουή που του την έφερε ή θερμή αύρα. Ο νυχτοφύλακας έσκυψε σε μιá από τις επάλξεις που έβλεπε προς τό νότιο μέρος.

Δέν είδε όμως τίποτε. Η έξοχή τής Κρακοβίας ήταν βουτηγμένη στο σκοτάδι.

Τό βλέμμα του στάθηκε για μιá στιγμή σε κάποιον φωτεινό σημείο μακριά, αλλά γρήγορα έπαψε να τό κυττάζη. «Δέν βαριέσαι, σκέφτηκε, θά είναι ή φωτιά κάποιου βοσκου που έτοιμάζει τό φαί του».

Ένας έλαφρός θόρυβος άκούστηκε εκείνη τη στιγμή στην πέτρινη σκάλα του παλιού πυργίσκου. Γεμάτος έκπληξι ό Μπολέσλας προχώρησε ως την είσοδο τής σκάλας και μόλις έφτασε εκεί μιá γυναίκα έπεσε στην άγκαλιά του, μιá γυναίκα τρεχάτη, λαχανιασμένη.

— Μαρούλα! φώναξε ό σκοπός γεμάτος άγωνία.

Ναί, ήταν ή Μαρούλα. Μά τί έρχόταν άρά γε να κάνη τέτοια ώρα εκεί πάνω;

— Μπολέσλας! του φώναξε εκείνη τρέμοντας. Γρήγορα! Οί Ταταροι!

— Οί Ταταροι;

Και ό Μπολέσλας έτοιμαζόταν να γελάση με τά λόγια τής άρραβωνιαστικιάς του. Άλλά εκείνη τον έκράτησε και συνέχισε:

Κοιμόμουν ήσυχα στο σπίτι του πατέρα μου, όταν με έυπησαν κάτι ύποπτοι κρότοι που έφταναν από τό μέρος του ποταμιού. Σηκώθηκα και είδα καθαρά μέσ στο σκοτάδι σκιές ανθρώπων, σκιές πολλές μαζί, έναν όγκο όλόκλη-

ρο, που προχωρούσε μέσα από τους δρομίσκους τής πόλεως.

Ο Μπολέσλας τινάχτηκε όλόκληρος.

— Έλα, του είπε εκείνη πειστικά. Σήμανε, σήμανε συναγερμό, ειδ' άλλως ή Κρακοβία είναι χαμένη.

Ο νέος έδίσταζε ακόμα. Τά δάχτυλά του έσφιγγαν την μακριά του σάλπιγγα, που ως την ήμέρα εκείνη δέν είχε σημάνει τίποτε άλλο παρά προσευχή και ήσυχία.

Ξαφνικά όμως μιá άστραπή έλαμψε ανάμεσα στα σύννεφα και ό Μπολέσλας τρομαγμένος είδε στους στενούς δρομίσκους τής Κρακοβίας να σαλεύουν οί Ταταροι, που είχαν περάσει έξαπίνης τά χαρακώματα.

Όστε ή Μαρούλα του είχε πη την αλήθεια.

Λαχανιασμένος έφερε την σάλπιγγα στα χείλη του και ό έξυς ήχος της έσχισε στριγκός τη νυκτερινή ατμόσφαιρα ξαφνιαζοντας στον ύπνο τους τους εύπατρίδες, τον λαό και τους άστους.

Μιá δυνατή βουή άποκρίθηκε από κάτω, ένω συγχρόνως τεράστιες φωτιές άναψαν σε διάφορα σημεία τής πόλεως.

Ακούραστος, σαλπίζοντας άδιάκοπα, ό νυχτοφύλακας επανελάμβανε την πρόσκλησί του...

Δίπλα του γονατιστή, με μιá έκφρασι έκστάσεως στο μάτια της, τά στραμμένα προς τον ουρανό, που τον έσχιζαν άστραπές, ή Μαρούλα παρακαλούσε την Μαύρη Παρθένα τής Ξεστόκχοβας να βοηθήση τους συμπατριώτες της.

Άλλά ξάφνου γύρισε τό κεφάλι της, γιατί άκουσε τον ήχο τής σάλπιγγος του Μπολέσλας να πνίγεται σ' έναν

ρόγχο, που σιγά-σιγά έσβυσε κι' αυτός. Τρομαγμένη ή νέα τότε είδε έναν Τατάρο, που είχε κατορθώσει να άνεβη τά σκαλοπάτια του πυργίσκου του Αγίου Ανδρέα και είχε χάσει ξαφνικά τό μαχαίρι του μέσα στις πλάτες του δυστυχισμένου του άρραβωνιαστικού της του Μπολέσλας, ό όποιος έκοίτονταν τώρα σωριασμένος κατά γης. Δίπλα του, βουή για πάντα, κοίτονταν κ' ή χάλκινη σάλπιγγά του.

Η Μαρούλα ή Κρακοβίτισσα ήταν άνδρεία κόρη. Σαν μανιασμένη λέαινα με τά νύχια της προτεταμένα, ώρμησε επάνω στον βάρβαρο, που χαμογελούσε δείχνοντας τά θηριώδη δόντια του στην θέα τής ώραιάς λείας, που πίστευε πως εύκολα θά την νικούσε και θά την κατακτούσε.

Και τότε άρχισε μιá πάλη άγρια, μανιασμένη μεταξύ των δυό τους. Στο

τέλος με μιá τελευταία υπεράνθρωπη προσπάθεια, ή Πολωνέζα, έκδικώντας τον άρραβωνιαστικό της, παρέσυρε τον αντίπαλό της και τον τράβηξε μαζί της κάτω στο κενό...

Κι' από τότε, σ' ανάμνησι τής τραγικής εκείνης νύχτας του Ιουνίου του σωτηρίου έτους 1241, ή πόλις τής Κρακοβίας έχει επάνω στον πυργίσκο τής Παναγίας έναν νυχτοφύλακα, που κάθε μιá ώρα στέλνει στα τέσσερα σημεία του όριζοντος την θλιβερή μουσική τής σάλπιγγός του, που ή ήχος της χάνεται μακριά και ξεψυχάει όπως ξεψύχησε και ό Μπολέσλας απ' τό μαχαίρι του Τατάρου.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΜΟΥΣΣΟΝ

ΔΙΣΤΙΧΑ

1
Μιá τέχνη ξέρω: ν' αγαπώ — κι' αν θέλης τό καλό σου,
Σύ, που δέν ξέρεις ν' αγαπάς, πάρε με δάσκαλό σου

2
Στο χώμα κάτω τί ζητούν τά μάτια σου σκυμμένα;
"Αν ή καρδιά σου κάθηκε, ζήτα την από μένα.

3
Τόν ήλιο και τά μάτια σου σαν τύχη ν' αντικρύζω,
"Από τό φως τους τό πολύ θαμπώνόμω, δακρύζω.

4
"Αχ σιγαλοπερπάτητη και χαμηλοβλεπούσα,
"Αν είχες λίγα πείσματα, διπλά θά σ' αγαπούσα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

